3. Trest podloudnictví násilím nebo podplacením spáchaného jest prosté nebo tuhé vězení od 8 dní do 6 měsíců.

4. Při pojištěném podloudnictví potrestati jest pojišťovatele tuhým vězením od 1 od 3, při zvláštní kvalifikaci (§ 234 a, b) od 3 do 6 měsíců.

5. Podloudnictví pomocí padělaných listin a pod. spáchané trestá se v případech, ve kterých nemá průchod všeobecný zákon trestní, prostým nebo tuhým vězením od 8 dnův do 3 měsíců, za zvláště těžkých okolností může trest tento zvýšen býti až do 6 měsíců (§§ 236, 237).

6. Podloudnictví spáchané porušením úřední závěry: Kdo spáchá nebo zakryje podloudnictví tím, že poruší úřední závěru danou na nějaké zboží, zařízení živnostenské, na nějaký dopravní prostředek nebo na jakoukoli schránku, nebo závěru tu sejme nebo přesune, potrestán býti má prostým nebo tuhým vězením od 8 dní do 3 měsíců a za zvláště těžkých okolností až do 6 měsíců.

7. Podloudnictví cizím vlastnictvím má se trestati prostým nebo tuhým vězením od 8 dní do 3 měsíců.

Podloudnictví válečné (Kontrebanda).

I. Pojem.

Slovo „Kontrebanda« má svůj původ ve středověkém »contra banum« t. j. proti zákazu. Činí se rozdíl mezi podloudnictvím (kontrabandou) obchodním a válečným; ono jest povahy spíše místní a jest s jedné strany upraveno řádem celním a monopolním, s druhé strany podrobeno jest trestům důchodkového práva trestního. (Viz čl. Podloudnictví.)

Válečné podloudnictví jest předmětem práva mezinárodního. Kontrebandou válečnou rozumí se určitý souhrn předmětů, které určeny jsou k operacím válečným a dováženy jsou válčícímu státu, takže druhá válčící strana oprávněna jest dle zásad mezinárodního práva ku jich zajmutí. V první řadě zakázáno jest státům neutrálním, aby podniky válčících stran ani přímo ani nepřímo nepodporovaly. Bylo by hrubým porušením práva mezinárodního, kdyby neutrální stát dovážel válečnou kontrebandu některé z válčících stran, neboť v tom vězí porušení neutrality, neoprávněné a bezprávné nadržování jedné z válčících stran, zřejmé provinění se proti povinnostem neutrality (viz čl. Neutralita). Jinak ovšem sluší posuzovati otázku tuto, dopravují-li předměty takové příslušníci některého neutrálního státu bez jeho spolupůsobení; neutrální stát nemůže být k tomu přinucen, aby zapověděl svým příslušníkům obchod válečnou kontrebandou, nebo jim tresty vyhrožoval. Neutrální stát vyhoví úplně své mezinárodní povinnosti tím, že varuje jednak své příslušníky před škodlivými následky obchodování válečnou kontrebandou a že jednak nebéře jich v ochranu, když by jako vůdcové kontrebandy stranou válčící byli napadeni po příp. zadrženi a jich náklad konfiskován. Leč stát neporušuje neutrality ani tehdy, když dovolí oběma válčícím stranám, aby na jeho území opatřovaly si předměty k válečné potřebě a dopravovaly je po svých vlastních lodích, na svůj náklad, účet a nebezpečí. Z toho všeho plyne, že obchodem válečné kontrebandy uvnitř neutrálního státu potud se neutralita neporuší pokud obchod ten podporován není ani přímým ani nepřímým účastenstvím neutrálního státu za tím účelem, aby dostalo se výhod jedné válčící straně a druhá aby tím byla poškozena.

II. Předměty kontrebandy.

1. Sporno jest, co náleží ku válečné kontrebandě. Kruh těchto předmětů byl stále rozšiřován, ježto byly k nim počítány nezřídka netoliko zbraně a válečné střelivo, nýbrž i takové předměty, které mohou účelům války i míru sloužiti, jako k. př. předměty výzbroje lodní (stožáry, kotvy, plachty) a dále všecky látky, z nichž válečné náčiní se zhotovuje, ba dokonce i předměty určené pro nepřátelskou zemi a zhusta ani potřebě vojska nesloužící, jako ku př.: zásilky peněžní, železné desky, uhlí atd., byly konfiskovány jakožto válečná kontrebanda. Rozhodnou jest při posuzování otázky této okolnosť, zamýšlel-li odesílatel i příjemce dopravu předmětů pro účely válečné resp. směřoval-li úmysl jich k dopravě těchto předmětů pro válečnou stranu k válečným účelům.

2. Rozhodně náležejí ku kontrebandě zbraně a části zbraní kteréhokoli druhu, děla, válečné střelivo, zvláště olovo, síra, prach, ledek, zápalníky, koule, vojenská výzbroj kteréhokoli druhu, koně a mezci. Všechny ostatní předměty označují se jen jakožto případná kontrebanda »contrebande de guerre par accident«, »quasi-kontrebanda«, »akcidenční neboli »relativní kontrebanda« protivou ke »kontrebandě absolutní«, která se za všech dob a všude pokládala za válečnou kontrebandu, kdežto v pojmu kontrebandy relativní neboli případné zahrnuty jsou všecky možné předměty, určeny-li jsou k opatření, odění, upravení a zachování nepřátelské armády, loďstva, nebo pevnosti, zvláště tedy obilí, peníze, dříví na lodě, předměty výzbroje lodní, jako plachty, lanoví, kotvy, řetezy, dobytek jatečný a brav, syrové a připravené maso, vůbec všechny životní potřeby určené pro vojsko některé z válčících stran.

3. Dále může býti též smlouvou mezi dvěma nebo více státy ujednáno, které předměty prohlásí se za kontrebandu válečnou, avšak úmluvy takové nevztahují se ku třetím státům, které smlouvy účastny nejsou.

4. Dle zásad práva mezinárodního pokládati lze i samé předměty kontrebandy válečné za takové jen tehdy, nacházejí-li se na nějaké lodi v takovém množství, že vyloučena jest domněnka, že by k vlastní potřebě sloužily, a lze-li se naopak domnívati, že jsou to předměty obchodu, resp. dalšího prodeje a v této vlastnosti že jsou částmi nákladu a nikoli výzbroje lodní. Z toho všeho plyne, že nevedou k cíli všechny pokusy o roztřídění předmětů těch do určitých kategorií, poněvadž pokročilá technika válečná brzy rozšířiti může kruh předmětů těch v některém směru, brzy opět zúžiti.

5. Konečně jest též kontrebandou válečnou v nejširším slova smyslu i doprava osob patřících k brannému stavu některé z válčících stran, jestliže osoby ty dopravují se pro některou válčící stranu po lodích neutrálního státu, takže mluví se plným právem netoliko o předmětech (věcech) válečné kontrebandy, nýbrž i o osobách.

III. Zajmutí válečné kontrebandy.

Dříve konfiskována byla loď a náklad; později proklestil si cestu mírnější názor, takže nyní jen předměty válečné kontrebandy propadají konfiskaci. Jen za velmi povážlivých okolností, ku př. při násilném odporu, nebo při opětném porušení předpisů o válečné kontrebandě se strany pána lodi nebo vůdce lodi, oprávněna jest konfiskace lodi nebo konečně též tehdy, když celý náklad nebo valný díl jeho jest válečnou kontrebandou, takže jest zřejmo, že loď vyslána byla výhradně nebo hlavně za tím účelem, aby válečná kontrebanda dostala se nepříteli.

IV. Platná nařízení a normy.

1. Min. výnosem ze dne 24. května 1855 č 127 ř. z. byl u příležitosti války vypuknuvší mezi Anglií, Francií a říší tureckou s jedné strany a mezi Ruskem s druhé strany vydán zákaz dopravovati tlupy válčících stran na lodích rakouské vlajky nebo dovážeti jim předměty, které dle všeobecného práva mezinárodního nebo dle zvláštních vyhlášených nařízení dotyčných vlád platí za válečnou kontrebandu. Z takových předmětů může býti na rakouské lodi ve styku s oněmi státy jen tolik toho, kolik nevyhnutelně potřebí k její vlastní potřebě nebo k její obraně.

2. Min. výnosem ze dne 11. května 1859 byly u příležitosti války mezi Francií a Sardinií vydány předpisy o plavbě a jiných dopravních poměrech za trvání války. V § 5. cit. výnosu bylo lodím obchodním vůbec zakázáno vyvážeti z rakouských přístavů tyto předměty: děla, zbraně a jakékoli části zbraní, olovo, síru, prach, ledek, čilský ledek, zápalníky, koule a jinaké střelivo válečné, předměty vojenské výzbroje jakéhokoli druhu, koně, mezky. Uvedené tuto předměty mohly se zasílati však na lodích obchodních za všech okolností a i mezi rakouskými přístavy jedině z příkazu vojenských úřadů. Dále bylo obchodním lodím zakázáno vyvážeti do cizozemska z rakouských přístavů námořských bez rozdílu předměty výzbroje lodní, jako: plachty, lanoví, kotvy, řetězy stroje lodní a jich součásti, uhlí kamenné, dříví ku stavbě lodí a potraviny, jako: dobytek jatečný a brav, syrové a připravené maso; rovněž nesměly býti do cizozemska dopravovány lodi a vozivo jakéhokoli druhu. Ve zvláštních případech zmocněni byli přednostové zemské vlády, dovoliti vývoz takových předmětů do určitých míst, byla-li dána zvláštními legitimacemi jistota, že předměty tyto do těchto míst dopraveny budou. Mezi rakouskými přístavy navzájem byla prozatím dovolena doprava těchto předmětů. Všem rakouským kapitánům a vůdcům lodí a všem rakouským poddaným vůbec bylo zakázáno, jakýmkoli způsobem podporu nebo pomoc poskytovati nepřátelským družinám lodním nebo válečným lodím, jakož i nepřátelským tlupám, zvláště přivážením mužstva, potravin, zbroje, střeliva nebo válečné kontrebandy kteréhokoli způsobu pod sankcí trestů stanovených vojenským trestním zákonem.

3. Min. nařízením ze dne 3. března 1864 č. 23 ř. z. prohlášeny byly za řádnou kořist ony neutrální lodi, jichž celý náklad záleží ve válečné kontrebandě. Je-li jen část nákladu kontrebandou válečnou, může vůdce lodi zajmutí uniknouti tím, že složí dobrovolně kontrebandu na místě nebo v nejbližším přístavu; po té může loď s ostatním nákladem dále plouti. Tímto nařízením byly za kontrebandu válečnou prohlášeny jmenovitě tyto předměty, avšak jen tehdy, jsou-li určeny do nepřátelských přístavů: děla, hmoždíře, bomby, granáty, koule, zápalníky, doutnáky, prach, ledek, síra, brnění, předměty výzbroje, sedla a uzdy, jakož vůbec předměty, kterých lze přímo užiti ku potřebě válečné, vyjímaje přiměřené zásoby nezbytné k obhájení mužstva a lodi.

4. Cís. nařízením ze dne 9. července 1866 č. 90 ř. z. bylo v § 2 nuřízeno, že zajmouti jest neutrální lodi, vezou-li válečnou kontrebandu; podezřelými sluší zvláště ony lodi míti, které vyzvány byvše nezastaví nebo vzpírají se prohledání místností lodních nebo beden, ve kterých podle všeho jest ukryta válečná kontrebanda nebo papíry.

5. Min. nařízením ze dne 29. července 1870 č. 94 ř. z. byly u příležitosti války vypuknuvší s jedné strany mezi severoněmeckým spolkem a státy jihoněmeckými a s druhé strany mezi Francií vydány o válečné kontrebandě podobné zákazy, jako jsou zákazy právě uvedené. (Viz články: Blokáda, Kořist, Neutralita.)

Podloudnictví ve společnosti (Společnosti podloudnické).

I. Pojem.

Podloudnická společnost jest spojení dvou nebo více osob ku podpoře nebo páchání podloudnictví, přípravě neb opatřování pomůcek, ku zajištění zdaru podniků podloudnických nebo vůbec k usnadňování, podpoře nebo páchání těžkých přestupků důchodkových, pokud činnost tato jeví se býti zaměstnáním opět a opět provozovaným. Smluvení společnosti podloudnické nebo přístup k ní tvoří sám o sobě přestupek důchodkový bez ohledu na přestupky spáchané členy této společnosti, kteříž podléhají trestu zvláštnímu.

II. Členové společnosti podloudnické.

1. Za původce společnosti podloudnické pokládati sluší toho, kdo společnost zřídí, kdo hlavně řídí její činnost, kdo zajišťuje nebo přislibuje zdar netoliko jednotlivých přestupků důchodkových, nýbrž vůbec přestupků, které má společnost páchati, podporovati neb ukrýti, a to na dobu trvání společnosti nebo na dobu neurčitou, věda, že jedná se tu o to, aby společnost podloudnická zajištěna byla (§ 252).

2. Pachateli jsou členové společnosti, jež nelze pokládati za původce její, a kteří zamýšlejí zdar přestupků důchodkových, jich páchání, podporu neb ukrytí pomocí společnosti neb aspoň pro určitý čas to zajišťují nebo slibují zajistiti, při čemž se předpokládá, že vědí, že jde o to, aby společnost podloudnická zajištěna byla (§ 253).

3. Spoluvinníky jsou oni, kdož nejsouce původci nebo spolučleny společnosti, vyhledávají členy pro ni nebo svádějí ku vstoupení k ní a při tom spolupůsobí k tomu, aby společnost stala se skutkem; dále oni, kdož obstarávají příjem peněz, objednávky, vydání, uschování neb odbyt předmětů podloudnických na účet takové společnosti, o níž vědí. Za spoluviníka pokládá se dále ten, kdo prokazuje služby společnosti, věda o její nezákonné podstatě ku provádění, podpoře neb ukrývání podloudnictví nebo zmíněných těžkých přestupků důchodkových, dále ten, kdo poskytuje nebo pronajímá přístřeší, neb užívá společnosti podloudnické, věda o nezákonné její existenci, aby nabýti nebo do obchodu dáti mohl předměty, ve příčině jichž státní důchodky zkráceny byly nebo zkracovány jsou, nebo kdo pojišťuje neb slibuje pojistiti zdar jednotlivých přestupků důchodkových, kteréž společnost podloudnická páše neb, o něž se pokouší, věda, že jde tu o přestupky společnosti podloudnické (§ 254).

4. Za účastníka pokládati dlužno toho, kdož nabyl vědomosti o existenci podloudnické společnosti a opomene to oznámiti, kdož opomene neb odepře pomoci při pátrání po známé jemu společnosti podloudnické, dále při pátrání po původcích, pachatelích nebo spoluvinnících této společnosti, nebo předmětech a pomůckách, jakkoli dle svého úřadu, dle služby nebo zaměstnání svého, povinen jest v prvním případu k oznámení, v druhém případu ku spolupůsobení při vyhledávání. Konečně ten, kdo jiným způsobem nadržuje přestupkům společnosti podloudnické, původci nebo členu této společnosti, věda, že tu jde o společnost podloudnickou (255).